

EVANGHELIA VINDECĂRII SLUGII SUTAȘULUI

COMENTARII PATRISTICE

Sutașul aștepta vindecarea.

Unii spun că sutașul, prin înfățișarea faptelor, a sugerat motivul pentru care nu a adus pe slujitorul său la Iisus, spunând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit, ca și cum ar fi fost pe cale să-și dea ultima suflare sau chiar după cum a spus Luca, era să moară (Luca 7, 2). După părerea mea, motivul pentru care nu l-a adus cu el a fost un semn în sine al credinței sale, chiar mai mare decât a celor care l-au coborât pe paralytic prin acoperiș (Luca 5, 19). Deoarece sutașul știa sigur că era destul să poruncească pentru a ridica pe sluga sa, nu a mai considerat necesar să îl mai aducă.

Ce a făcut Iisus? Ceva ce nu mai făcuse înainte. Dacă alte dăți doar împlinea dorința celor care-i cereau câte ceva, acum dimpotrivă, se implică mai mult. Se oferă nu numai să-l vindece dar să și vină în casa sa. Din aceasta aflăm despre marea credință a sutașului, căci de nu i-ar fi oferit aceasta și i-ar fi spus, *mergi în drumul, fie ca sluga ta să se vindece*, noi nu am fi cunoscut toate acesta.

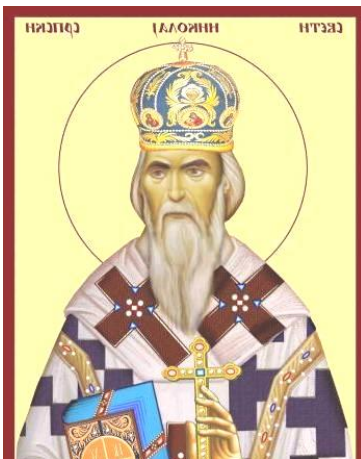
(Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la Evanghelia după Matei 26, 1)



"Vindecarea slugii sutașului", frescă

La Dumnezeu nu există silă. În permanență ne vrea doar binele și dă oamenilor și îngerilor (și ei ființe raționale), cărora le-a dat și puterea de a alege, doar sfaturi de nădejde. Cei ascultători au ceea ce este bun în mod liber și pe bună dreptate. Este dat de Dumnezeu, dar de către ei păstrat... Duhul omului are voință liberă de la început, și la fel și Dumnezeu, după al cărui chip și asemănare a fost creată lumea. Omul este îndemnat să se țină cu putere de ceea ce este bine și prin aceasta să asculte de Dumnezeu, ceea ce nu se referă numai la fapte, ci și la credință. Dumnezeu a lăsat să existe în om libera voință ca să poată fi folosită de către om...după cum se arată și în răspunsul lui Iisus către sutaș: "*Du-te, fie fie după cum ai crezut*".

(Sfântul Irineu al Lyonului, Contra ereziilor 3, 37, 1, 4-5)



Sf. N. Velimirovici,
icoană

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Credința creștină nu poate fi asemuită cu alte religii și, sincer vorbind, nici nu trebuie să o numim „religie”, în sensul păgân al cuvântului. Căci ea nu este o religie între alte religii, ci este credința în Hristos și descoperirea lui Hristos. Aceasta este Descoperirea personală, unică și deplină a lui Dumnezeu spre luminarea și mântuirea oamenilor. Altă descoperire de la Dumnezeu nu ne va mai fi dată vreodată, iar până la sfârșitul lumii nu putem aștepta un alt Mesia, în afară de Iisus Hristos.

(Sfântul Nicolae Velimirovici,
Credința sfinților. Catehismul Bisericii Ortodoxe)